

“Van oude mensen, de dingen die blijven...:”

Verlangen

In de serie ‘Van oude mensen, de dingen die blijven...’ vertellen mensen over een dierbaar voorwerp met een verhaal. Kim Coppes reisde naar Terneuzen voor een ontmoeting met de heer en mevrouw Cornelis.

Joke Cornelis belt na mijn binnenkomst met haar man:

Kom je ook?... O, je wilt liever kaarten. Ze hebben niet genoeg kaarters? ... Ja, maar je moet toch maar komen. ... Bak ik ze bruin? ...Ja, maar kom nou toch maar!

Even later komt Louis Cornelis binnen. Hij geeft mij een hand en neemt direct plaats op het voorwerp waar het om gaat: de stuurstoel.

De stoel die heeft gestaan op het schip van de familie Cornelis, de Ger-Pau, vernoemd naar hun dochters Gerda en Paula.

Joke Cornelis: Ja, dat is ‘m nou, de stuurstoel, de stoel uit de stuurhut... Die is overal geweest. Ik zal hem nog wel eens anders bekleden, maar zo staat hij. Lekker hoog, goed zicht. Daar zat mijn man altijd. Nog steeds. Heel graag. (ze kijkt naar haar man met zachte blik). Vanuit de stoel kan hij nog net het schip zien liggen, in het oude haventje. En nu we nieuwe ramen hebben hier in huis kun je het nog veel beter zien.

Het ligt stil, uw schip?

Louis Cornelis spreekt met hese stem en kijkt steeds naar buiten.

Ja, al acht jaar. Maar ik ga er nog wel bijna elke dag naartoe. Beetje onderhouden. Ja, het ligt

wel te koop hoor, maar ja... Kopers genoeg, maar er is geen geld op het ogenblik.

Wilt u het ook echt kwijt of houdt u het liever?

Nou, uiteindelijk houd ik het liever, maar ja... Dan heb je een mooie vrouw aan de wal en dan moet je mee natuurlijk.

Was u anders het liefst blijven varen?

Nou varen niet meer, maar wel blijven wonen, dat wel.

En uw vrouw wil dat niet?

Och jawel, dat hebben we ook nog wel zes jaren gedaan,

maar dat gaat niet meer. Met d'r rug en d'r benen.
Dat is het probleem.

Is het waar dat mensen die hebben gevaren moeilijk kunnen aarden op de wal?

Ja, dat is echt moeilijk. Varen is gewoon een vrij leven.

Hier heb je regels.

Nou, nu na twee jaar begint het een beetje, ja, te...

... wennen?

Ja. Nwoah...

Niet echt.

Nee. Ik zou niet weten wat ik zou doen als mijn vrouw plotseling kwam te overlijden, dan zou ik niet weten wat ik zou doen. Ik denk dat ik toch weer terug aan boord zou gaan.

Komt u uit een schippersfamilie?

Nee, ik kom van een boerderij in Hoofdplaat, tussen Terneuzen en Breskens. Op mijn veertiende ben ik aangemonsterd. Elke dag leer je dan wat, op de binnenwateren van Frankrijk, Nederland, België, Duitsland. En 32 jaar geleden kregen we ons eigen schip. We zijn altijd blijven varen.

Wanneer kreeg u verkering?

Joke giechelt: Toen ik zestien was en hij achttien.

Hoe was dat, zo'n schippersjongen? Wennen?

Welnee, haha, want ik heb altijd gevaren! Mijn ouders waren schippers. Ik ontmoete hem in Charleroi, zijn ouders hadden kolen geladen en wij hadden pek in. Dat moest daar gelost worden. Dan ontmoette je elkaar, je zocht elkaar op, Nederlandse schippers. Dat was mooi hoor. Ging je samen eten op de kade. Het was geen vakantie maar het was wel het vakantiegevoel. En ja, onze verkering. Soms zagen we elkaar maanden niet. We schreven brieven. Ja, en als de schipper

welwillend was, dan wachtte hij weleens. Toen ik achttien was gingen we trouwen. Met 20 al twee kindjes. En nu hebben we vijf kinderen (in het huis tonen vele foto's trots de kinderen en kleinkinderen).

Drie op het schip geboren!

Waar waren de kinderen als u moest varen?

Als ze niet bij ons waren op het internaat in België.

De leerplicht hè. Het was er heel veilig. Streng ook hè, in België. Soms zag je ze vier weken niet. Dat was wel moeilijk. Maar het went ook.

Als je vaart kom je vlak langs al die natuur. Vooral zo naar het zuiden van Frankrijk, dan kom je soms twee bootjes tegen op een hele week. En de rest is allemaal natuur en natuur.

Hoe vonden de kinderen dat?

Heel goed, het was er heel leuk.

En hoe kijken ze daar nu op terug?

Ja, soms was het ook wel moeilijk voor ze. Grappig, juist vooral mijn zoon die altijd stoer deed als wij weggingen, hoorden we later van, bleek stil in een hoekje te kruipen op het internaat en dan zat hij daar te janken. En onze tweede dochter had altijd buikpijn als ze naar school moest. Dan wou ze bij ons blijven. Maar dat ging natuurlijk niet. Alle zoons zijn gaan varen. En als ik het over moest doen deed ik het allemaal weer zo.

En juist u, Joke, moest stoppen met varen?

Nee, hij was al eerder gestopt met varen. Hij is heel ziek geweest en toen had hij er geen zin meer in. Het werd te zwaar. We zouden graag nog op het schip wonen, maar dat kan niet meer. Ik kom nog wel eens heel af en toe aan boord, maar ik heb geen kracht meer om naar boven te komen. Ik kan ook geen trappen lopen. Ik was al

eerder geopereerd, maar ben op een dag toen het regende van de loopplank gevallen, precies op mijn rug. Sindsdien heb ik altijd pijn. Ik zou wel willen, maar ja...

Wat mist u nou het meeste?

Joke en Louis in koor: De natuur!

Louis: Als je vaart kom je vlak langs al die natuur. Vooral zo naar het zuiden van Frankrijk, dan kom je soms twee bootjes tegen op een hele week. En de rest is allemaal natuur en natuur. De eekhoortjes liepen soms vlak naast het schip over de bomen.

Joke: Ik heb hier nu bijvoorbeeld nog geen zwaluwtjes gezien. En als je vaart zijn dat de eerste vogeltjes die je over het water ziet als het voorjaar is. Als je vaart zie je alles.